

naar en saadan uformuende Mand kunde faae sin Opfindelse prøvet, og af anerkjendt sagkyndige Mænd kunde faae Vidnesbyrd for, at det var en god Opfindelse, saa kunde han med et saadant „aabent Brev“ henvende sig til Arbejdsgivere, som da kunde hjælpe ham til at faae Opfindelsen udført, og han kunde saaledes faae et materielt Udbytte deraf. Jeg omtalte, at en saadan Kommissions Medlemmer maatte forpligte sig til Laushed i en vis Mærkelse, og man kunde vel let blive enig om, hvorledes dette skulde bestemmes; men efter visse Mars Forløb, f. Ex. efter 15 Mars Forløb, maatte Opfindelsen da kunne kundgøres, og paa denne Maade vilde jo den Ubemidlede, der benytter Kommissionen, komme til at nyde et Slags Betaling, fordi han fik Statens Hjælp, medens den, som ikke gik til Kommissionen for at lade Opfindelsen prøve, men som selv udførte den, vilde have den samme Ret, som han nu har, til at hemmeligholde sin Opfindelse. Jeg skal indrømme den høitærede Minister, at det var ønskeligt, om man kunde finde et Middel til at komme bort fra „Hemmelighedsstrammeriet“, som han udtrykte sig i det andet Thing; men jeg tror ikke, at der gives noget Middel dertil. Smidlertid var det jo muligt, at man ligefrem kunde underhandle med vedkommende Opfinder, og det var da ogsaa en Opgave, som en saadan Kommission kunde have, naar den kom til Erkjendelse af, at den fortsatte Hemmeligholdelse af en Opfindelse hindrede Samfundet i at nyde særdeles store Fordele, eller naar den kom til Erkjendelse af, at en Hemmeligholdelse maatte vise sig skadelig for det almene Vel, da at underhandle med Opfinderen om, hvorledes Udgangen til Erhverv ved den paagjældende Opfindelse kunde blive fri og lige for Alle. Der er endelig endnu et Øverv, som jeg antager, at Kommissionen maatte have, nemlig dette, ligefrem at være teknisk Konsulent for Indenrigsministeriet. Det følger jo forresten næsten af sig selv, at en saadan Kommission altid maatte være Indenrigsministeriets tekniske Konsulent. Endvidere kunde Kommissionen faae den Opgave at løse at give Raad, naar der var Tale om at give en Opfinder Belønning af Statskassen. Derjom f. Ex. Kommissionen kom til sikker Kundskab om, at en Opfinder, uagtet al anvendt Flid ved Udvælsen af sin Opfindelse, aabenbart ikke havde erhvervet sig et saa stort Bederlag, som maatte anses for at være nogenlunde billigt i Forhold til den derved for Samfundet stiftede Nytte, saa skulde det være dens Øverv at foreslaa Indenrigsministeren dette, eller hvis Initiativet udgik fra anden Side, da at afgive sin Betænkning

derover, hvorefter jo da en saadan Bevilling kunde fremkomme paa den aarlige Finantslov. — Jeg skal derfor meget tilraade, at man ikke gaar videre med ligefrem Lovgivning om Patenter, førend man har høstet mere Erfaring andetsteds fra, hvor man nu er i største Tvivl om, hvorledes man skal bære sig ad. Jeg vil i den Henseende slutte mig til, hvad den høitærede Minister selv har udtalt i det andet Thing, nemlig at der her virkelig er noget Internationalt at tage Hensyn til, og er der noget Tilfælde, hvor det er ønskeligt at faae en international Kommission nedsat, saa er det vistnok i dette Tilfælde; men førend en saadan Kommission har havt Sagen under Behandling, og førend de fleste større Lande have faaet en nogenlunde ensformet Lovgivning paa dette Omraade, tror jeg ikke, at Danmark skal gaa videre i denne Retning. Jeg tror tværtimod, at Danmark bør følge det gode Exempel, som er givet af Holland, og hvorom den hollandske Minister lige forinden Afstemningen udtalte, at han haabede, at dette vilde være det første Skridt, som senere vilde blive efterfulgt af andre Stater. Jeg tror altsaa, at vi bør stille os paa samme Maade, som Holland har gjort, efterat have prøvet Patentlovgivningen, og saaledes som Schweiz, der aldrig har havt nogen Patentlov. Med Hensyn til dette Land er det vel spottende sagt, at det ikke var passende for det at bruge Andres Patenter, da det selv ingen Patentlov havde. Det er jo aabenbart, at et Land, som ikke selv har Patentlov, medens de omliggende Lande have Patentlove, hvorefter ogsaa Udlandinge kunne udtage Patenter, har en stor Fordel; men det er blevet sagt, at dette ikke var passende, og at det var ligesom at bruge Andres Rætte; det kunde sammenlignes med, at man ikke selv holdt Rætte, fordi Ens Nabo havde Rætte, som tog Ens Mus. Dette er et Billede, som nok kunde bruges; men som det dog ikke forekommer mig er tilstrækkelig overbevisende. Det forekommer mig, at en lille Stat meget godt kan være bekendt at bruge Andres Rætte, ja endog at aflasse sine egne Rætte i Saab om, at Andre ogsaa omsider ville gøre det, af den Grund, at der ikke er flere Mus.

Th. Kruse: Jeg vil blot benytte denne Leilighed til at udtale, at jeg er en principiel Modstander af al Patentlovgivning. Jeg tror, at det gjenneste vi nu kom til Afkasselse af denne Gumbug, vilde det være det vigtigste, men jeg finder ikke Diebliffet beleiligt til at udtale mig